

Taylor Jenkins Reid

**Daisy
Jones
ve
The Six**

Çeviren

Elif Nihan Akbař

YAZARIN NOTU

Bu kitap, 1970'lerin meşhur rock grubu Daisy Jones ve The Six'in nasıl üne kavuştuğu kadar 12 Temmuz 1979'da, Şikago turnesindeyken ani ve olaylı dağılışlarına dair net bir portre oluşturma çabasıdır.

Son sekiz yıl boyunca, grubun eski ve şimdiki üyeleriyle olduğu kadar aile üyeleri, arkadaşları ve o dönemde çevrelerinde bulunan sektörün seçkin isimleriyle de röportajlar gerçekleştirdim. Birazdan okuyacağınız sözlü tarih çalışması o görüşmelerden ve ilgili e-postalar, deşifreler ve şarkı sözlerinden derlenip düzenlenmiştir. (*Seher* adlı albümlerinin eksiksiz şarkı sözleri kitabın sonunda bulunabilir.)

Kapsamlı bir yaklaşım benimsemeyi amaçlamış olsam da bunun imkânsızlığının kanıtlandığını kabul etmeliyim. Kimi potansiyel görüşmecilerin izini bulmak zordu, kimi diğerlerinden daha konuştukandı ve kimi de ne yazık ki vefat etmişti.

Bu kitap, grup üyelerinin kendi tarihlerine dair birlikte yorum yaptığı ilk ve tek yerdir. Ancak şu da gözden kaçırılmamalı ki büyük ya da küçük bazı meselelerde kimi zaman aynı olaya dair anlatılar farklılık göstermektedir.

Gerçek, çoğu zaman ortada sahipsiz kalır.

**HAYRAN
DAISY
JONES**

1965–1972

Daisy Jones, 1951'de doğdu ve Kaliforniya, Los Angeles'ın Hollywood Tepeleri'nde büyüdü. Tanınmış İngiliz ressam Frank Jones ve Fransız model Jeanne LeFevre'nin kızı olan Daisy, altmışların sonunda Sunset Bulvarı'nda henüz ergenliğinin başlarında isim yapmaya başladı.

ELAINE CHANG (biyografi yazarı, Daisy Jones: Yaban Çiçeği kitabının yazarı): Daisy Jones'un "Daisy Jones" olmasından bile önce büyüleyici olan yanı şu:

L.A.'de büyümüş zengin, beyaz bir kız var elinizde. Müthiş güzel – çocukken bile. Çarpıcı, kocaman mavi gözleri var – koyu, kobalt mavisi. Onunla ilgili en sevdiğim anekdotlardan biri, seksenlerde bir renkli lens firmasının Daisy Mavisi diye bir ton üretmiş olması. Bakır kırmızısı saçları gür, dalgalı ve... çok hacimli. Sonra elmacikkemikleri sanki şişmiş gibi, o kadar belirgin. Ayrıca hiç eğitmediği, tek bir ders bile almadığı hâlde inanılmaz bir sesi var. Doğduğunda dünyadaki tüm para onun, her istediğine – sanatçılar, uyuşturucu, kulüpler– erişebilecek durumda. Her şey ama her şey emrine amade.

Fakat kimsesi yok. Ne bir kardeşi ne Los Angeles'ta bir akrabası. İki ebeveyni de kendi dünyalarına öyle dalmışlar ki onun varlığına bile kayıtsızlar. Ama onu sanatçı dostlarına poz versin diye sıkıştırmaktan da asla imtina etmiyorlar. Daisy'nin çocukluğuna dair bu kadar çok tablo ve fotoğraf olması da bundan – sanatçılar o eve gelip Daisy Jones'u, onun ne kadar muhteşem olduğunu görüyor ve onu yansıtmak istiyorlar. Daisy'nin yer aldığı tek bir

Frank Jones parçası bile olmadığı söyleniyor. Babası çıplak erkek tablolarıyla o kadar meşgul ki kızına ayıracak zamanı yok. Daisy genel olarak çocukluğunu yalnız geçiriyor.

Ama aslında çok sokulgan, dışadönük bir çocuk – Daisy sık sık saçlarının kesilmesini isterdi çünkü kuaförünü çok seviyordu, komşularına köpeklerini yürüyüşe çıkarabilir mi diye sorardı, hatta Daisy'nin postacı için doğum günü pastası yapmaya kalktığı döneme dair bir aile şakası bile var. Yani karşımızda çaresizce bağ kurmaya çalışan bir kız var. Ama hayatında onun kim olduğuyla gerçekten ilgilenen hiç kimse yok, özellikle de ailesi. Bu da onu gerçekten kırıyor. Ama büyünce bir ikon olmasının sebebi de bu.

Kırgın, güzel insanları severiz. Ve Daisy Jones kadar kırgın olduğu *bariz* ve onun kadar *klasik anlamda* güzel başka biri yok.

Yani Daisy'nin Sunset Bulvarı'nda kendini bulmaya başlaması anlamlı. Bu büyüleyici, pejmürde yerde.

DAISY JONES (*solist, Daisy Jones ve The Six*): Evimden Bulvar'a yürüyerek gidebiliyordum. On dördümde falandım, eve tıklıp kalmaktan usanmıştım, yapılacak bir şeyler arıyordum sadece. O barlara, kulüplere falan girebilecek yaşta değildim ama yine de gittim.

Çok genç olmama rağmen Byrds'in malzemecisinden sigara dilendiğimi hatırlıyorum. Sutyeninizi takmazsanız insanların sizi daha büyük sanabileceğini hemen öğrenmiştim. Bazen de havalı kızları gibi bir bandana takardım. Esrarları ve cep şişeleriyle kaldırımda takılan hayranlara uymaya çalışıyordum.

Neyse, işte bir gece Whisky a Go Go'nun önünde bu malzemeciden bir sigara otlandım – aslında ilk kez sigara içiyordum ama sürekli içermişim gibi yapmaya çalıştım. Öksürüğümü boğazıma hapsettim ve ne yaptım dersiniz – o herifle elimden geldiğince flört ettim. Şimdi düşününce utanıyorum, kim bilir ne kadar acelemiydim.

Ama sonunda herifin biri malzemecinin yanına gelip, "İçeri

giris amfileri kurmamiz gerek," dedi. O da bana donup, "Geliyor musun?" diye sordu. Whisky'ye ilk sızışım böyle oldu.

O gece sabahın üçüne dördüne kadar orada kaldım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama sanki bir anda *var olmuşum*. Bir şeylerin bir parçasıydım. O gece bir anda çıldırdım. İçki, sigara, kim ne verirse.

Eve döndüğümde zil zurna sarhoş hâlde ön kapıdan içeri gir dim ve yatağıma yığıldım. Ailemin gittiğini bile fark etmedikle rinden eminim.

Uyandım ve sonraki gece yine aynı şeyi yaptım.

Sonunda Bulvar'daki fedailer beni tanıdı ve nereye girmek is tersem izin verdiler. Whisky, London Fog, Riot House. Kimse ya şımın küçüklüğüne bakmadı.

GREG MCGUINNESS (*eski otel görevlisi, Continental Hyatt House*): Ah, dostum, ben onu fark edene kadar Daisy, Hyatt House'ta ne kadar takıldı bilmiyorum. Ama onu ilk görüşümü hatırlıyorum. Telefundaydım ve içeri acayip uzun, acayip zayıf, kâküllü bir kız girdi. Dostum, hayatında görüp görebileceğin en kocaman, en yuvarlak mavi gözler ondaydı. Bir de şu gülümsemesi vardı. Ko caman bir gülümseme. Herifin birinin kolundaydı. Kimdi hatırl amıyorum.

O sıralar Bulvar'da bir sürü kız dolanırdı, yani aslında gençlerdi de daha büyük görünmeye çalışırlardı. Ama Daisy sadece *öyleydi*. Bir şey olmaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Kendi dışında.

Ondan sonra onu otelde sık sık gördüm. Daima gülerdi. Sanki yorgunluk falan uğramıyordu ona, en azından benim tanıdığım kadarıyla. Hani sanki Bambı'nın yürümeyi öğrenişini izlemek gi biydi. Cidden saf ve sahiden kırılığandı ama onda bir şeyler oldu ğunu görebilirdiniz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun için endişeliydim. Orta lıkta, nasıl diyeyim... küçük kızlara düşkün bir sürü erkek vardı. Otuzlarındaki rock yıldızları ergen kızlarla yatıyordu. Bunun iyi

bir şey olduğunu söylemiyorum, sadece olanı anlatıyorum. Lori Mattix, Jimmy Page'le birlikteyken kaç yaşındaydı? On dört falan mı? Peki Iggy Pop ve Sable Starr? Adam bununla ilgili şarkı söylüyordu, dostum. Bununla böbürlenip duruyordu.

Daisy'ye gelince –yani solistler, gitaristler, malzemeciler– herkes ona bakıyordu. Tabii onu her gördüğümde iyi olup olmadığını kontrol ederdim. Gözüm hep üstündeydi. Onu gerçekten severdim. Etrafında dönen her şeyden daha havalıydı.

DAISY: Seksi ve aşkı zor yoldan öğrendim. Erkeklerin istediklerini aldıklarını ve kendilerini asla borçlu hissetmediklerini, bazı insanların yalnızca senden bir parça istediklerini.

Kızlar da vardı –the Plaster Caster, GTO'stan birileri– ve onlar belki de kullanılmıyorlardı, bilemem. Ama ilk başta benim için kötü bir olaydı.

Bekâretimi verdiğim adam... kim olduğunun önemi yok. Büyüktü, davulcuymuş. Riot House'un lobisindeydik ve biraz kokain çekmek için beni yukarı davet etti. Bana rüyalarının kızı olduğunu söyledi.

Aslında ona çekilmemem tek sebebi onun bana çekilmiş olmasıydı. Bana kendimi özel hissettirecek birini istiyordum. Birilerinin ilgisini çekmek için çırpınıyordum.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi onun yatağında buldum. Bana ne yaptığımı bilip bilmediğimi sordu ve ben de aslında cevap hayır olmasına rağmen evet dedim. Ama herkes özgür aşktan ve seksin nasıl da güzel bir şey olduğundan bahsedip duruyordu. Eğer havalıysan, eğer modernsen, seksi severdin.

Bütün o süre boyunca tavana baktım ve işini bitirmesini bekledim. Hareket etmem gerektiğini biliyordum ama kaskatı durdum, kıvıldamaya korktum. Odada duyabileceğiniz tek ses, kıyafetlerimizin yatak örtüsüne sürtünme sesiydi.

Ne yaptığıma ya da yapmak istemediğimi bildiğim şeyleri neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama artık epeyce bir terapi

gördüm. Yani epeyce derken gerçekten bayağı bir terapiden bahsediyorum. Ve artık anlıyorum. Artık kendimi net olarak görüyorum. Bu adamların –bu yıldızların– etrafında olmak istedim çünkü başka nasıl önemli olunabileceğini bilmiyordum. Ve eğer kalmak istiyorsam onları memnun etmem gerektiğini düşünmüştüm.

Adam işini bitirince ayağa kalktı. Elbisemi aşağı indirdim. “Eğer aşağı, arkadaşlarının yanına gitmek istersen sorun değil,” dedi. Aslında hiç arkadaşım yoktu. Ama gitmem gerektiğini ima ettiğini anlamıştım. Ben de gittim.

Bir daha benimle hiç konuşmadı.

SIMONE JACKSON (*disko yıldızı*): Bir gece Whisky’nin dans pistinde Daisy’yi gördüğümü hatırlıyorum. Herkes onu gördü. İnsanın gözü doğruca ona kayıyordu. Sanki dünyanın geri kalanı gümmüştü de Daisy altındı.

DAISY: Simone en iyi arkadaşım oldu.

SIMONE: Daisy’yi her yere yanımda götürdüm. Kız kardeşim olmamıştı hiç.

Hatırlıyorum da... Sunset Bulvarı ayaklanması sırasındaydı, hepimizin Pandora’sa inip sokağa çıkma yaşağını ve polisleri protesto ettiğimiz dönem. Daisy’yle ikimiz de çıktık, protestoya katıldık, bazı aktörlerle görüştük ve partilemeye devam etmek için Barney’s Beanery’ye uğradık. Ondan sonra da birilerinin evine geçtik. Daisy bu herifin verandasında uyuyakaldı. Ertesi gün öğleden sonraya kadar eve dönemedik. Belki on beşinde falandı. Ben de galiba on dokuzdum. *Bu kızı benden başka umursayan yok mu?* diye düşünüp duruyordum.

Ha, bu arada, o zamanlar hepimiz hızlıydık, küçük yaşına rağmen Daisy bile. Ama eğer zayıf ve bütün gece uyanık kalmak istiyorsan bir şeyler alırdın. Çoğunlukla benzedrin ya da kara güzellik.

DAISY: Zayıflama hapları kolay seçimdi. Hatta bir seçim gibi bile gelmiyordu. Başlarda kafayı bulmuşuz gibi bile hissettirmiyordu. Kokain de öyle. Ortamda varsa bir fırt alırdın. İnsanlar bunu bir bağımlılık olarak bile görmezdi. Öyle değildi.

SIMONE: Prodüktörüm bana Laurel Canyon'da bir yer almıştı. Benimle yatmak istiyordu. Ona hayır dedim ama yine de o yeri aldı. Daisy'yi de yanıma aldım.

Altı ay falan aynı yatağı paylaştık. Yani sana birinci ağızdan bilgi, o kız hiç uyumazdı. Sabahın dördünde ben uyumaya çalışırdım ama Daisy kitap okuyabilmek için ışığı açmak isterdi.

DAISY: Çok uzun zaman boyunca, çocukken bile berbat bir insomniyam vardı. On bire kadar ayakta kalır, yorgun olmadığımı söylerdim ve ailem de sürekli bana, "Git zıbar!" diye bağırırdı. Ben de gecenin ortasında yapılabilecek sessiz şeyler arardım. Annemin oyalanmak için okuduğu romantik romanlar vardı, ben de onları okurdum. Sabahın ikisi olur, ailem alt katta parti verirdi ve ben yatağımda oturup lambamı yakar ve *Doktor Zivago* ya da *Peyton Aşkları* okurdum.

Böyle böyle bir alışkanlığa dönüştü. Etrafta ne bulursam okurdum. Seçici değildim. Gerilimler, dedektif romanları, bilimkurgu.

Simone'un yanına taşındığım dönemde bir gün Beachwood Canyon'un oralarda, yol kenarında bir kutu tarihi biyografi bulmuştum. Hepsini hemen hatmettim.

SIMONE: Sana şöyle diyeyim, uyku maskesi kullanmaya başlamamın yegâne sebebidir kendisi. [*Gülüyor*] Ama sonra şık görüldüğüm için kullanmaya devam ettim.

DAISY: Birkaç kıyafet daha almak için eve gittiğimde iki haftadır Simone'la yaşıyordum.

Babam, "Bu sabah kahve makinesini sen mi bozdun?" diye sordu.

“Baba,” dedim, “ben burada yaşamıyorum bile.”

SIMONE: Ona benimle bir şartla yaşayabileceğini, okula gitmek zorunda olduğunu söyledim.

DAISY: Lise benim için kolay değildi. A almak için sana söyleneni yapman gerektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda bize söylenen pek çok şeyin saçmalık olduğunu da biliyordum. Bir keresinde Kolomb’un Amerika’yı nasıl keşfettiğine dair bir makale yazma ödevi verildiğini hatırlıyorum, ben de Kolomb’un Amerika’yı nasıl keşfetmediğini yazdım. Çünkü keşfetmemişti. Ama F aldım.

Öğretmenime, “Ama *haklıyım*,” dedim.

O da bana, “Ama *ödevin* istediği şeyi yapmadın,” dedi.

SIMONE: Müthiş zekiydi ve öğretmenleri bunu pek fark etmiş gibi görünmüyordu.

DAISY: İnsanlar hep liseden mezun olmadığını söylüyorlar ama oldum. Diplomamı almak için sahnede ilerlerken Simone bana tezahürat yapıyordu. Benimle acayip gurur duymuştu. Ben de kendimle gurur duymaya başladım. O gece diplomayı kılıfından çıkardım, katladım ve bir kitap ayracı gibi *Bebekler Vadisi* nüshasının arasına yerleştirdim.

SIMONE: İlk albümüm başarısız olduğunda plak şirketim beni bıraktı. Prodüktörüm bizi o evden kovdu. Bir garsonluk işi ayarlayıp Leimert Park’taki kuzenimin yanına taşındım. Daisy de ailesinin yanına dönmek zorunda kaldı.

DAISY: Simone’daki eşyalarımı topladım ve doğruca annemlerin evine gittim. Ön kapıdan girdiğimde annem telefonda konuşuyor, bir sigara tütürüyordu.

“Selam, ben döndüm,” dedim.

O da, “Yeni bir kanepede aldık,” deyip telefonda konuşmaya devam etti.

SIMONE: Daisy güzelliğini annesinden almıştı. Jeanne muhteşimdi. O zamanlar onunla birkaç kez karşılaştığımı hatırlıyorum. Kocaman gözler, dolgun dudaklar. Şehvetli bir yanı vardı. İnsanlar hep Daisy’nin tıpkı annesine benzediğini söylerlerdi. Benziyorlardı da ama bunu Daisy’ye söylememem gerektiğini biliyordum.

Galiba bir keresinde Daisy’ye, “Annen güzelmiş,” demiştim.

Daisy de bana, “Evet, güzel ama o kadar,” demişti.

DAISY: Simone’un evinden atıldığımızda, sürekli onun bunun yanında kalamayacağımı ilk kez fark ettim. Galiba on yedi yaşında falandım. Ve ilk kez bir amacım olup olmadığını merak ettim.

SIMONE: Daisy bazen benim eve uğrar, bir duş alır ya da bulaşıkları yılardı. Onun Janis Joplin ya da Johnny Cash mırıldandığını duyardım. “Mercedes Benz”i söylemekten hoşlanırdı. Sesi herkesinkinden iyiydi. Ben yeni bir plak anlaşması yapmaya çalışıyordum –sürekli şan dersleri alıyor, cidden sıkı çalışıyordum– ama Daisy için bu öylesine bir şeydi. Bunun için ondan nefret etmek istedim. Ama Daisy öyle kolay kolay nefret edebileceğiniz biri değildir.

DAISY: En sevdiğim anılarımdan biri... Simone’la ben La Cienega’da araba sürüyorduk, muhtemelen o zamanlar kullandığımız BMW’deydik. Şimdi orada devasa bir alışveriş merkezi var ama o zamanlar hâlâ Plak Tesis’iydi. Nereye gidiyorduk hatırlamıyorum, muhtemelen sandviç almak için Jan’s’e falan gidiyorduk. Ama *Tapastery* dinliyorduk. “You’ve Got a Friend” çalmaya başladı. Simone ve ben, Carole King’e yüksek sesle eşlik ediyorduk. Ama ben bir yandan sözleri de cidden dinliyordum. Sahiden hissediyordum

* (İng.) Bir arkadaşına sahipsin –ybn

onları. O şarkı beni hep onun için, Simone için şükran duymaya itmiştir.

Hani dünyada senin için her şeyi yapacak, senin de onun için her şeyi yapacağın bir insan olduğunu bilmenin verdiği o huzur var ya... İşte ben o hissi ilk kez onunla yaşadım. Arabada o şarkıyı dinlerken biraz gözlerim doldu. Simone'a döndüm ve konuşmak için ağzımı açtım ama o sadece başını hafifçe öne arkaya sallayıp, "Ben de," dedi.

SIMONE: Daisy'ye sesiyle ilgili bir şeyler yaptırmayı görev edinmiştim. Ama Daisy, istemediği hiçbir şeyi yapmazdı.

O zamanlar cidden kendine gelmişti. Onunla tanıştığımda hâlâ biraz naifti ama [*gülüyor*] sertleşti diyelim.

DAISY: O sıralar birkaç adamla görüşüyordum, aralarında Breeze'den Wyatt Stone da vardı. Ama ben ona karşı, onun bana hissettiklerini hissetmiyordum.

Bir gece Santa Monica'daki şu binanın çatısında esrar çekerken Wyatt, "Seni çok seviyorum ve senin neden beni sevmediğini anlamıyorum," dedi.

"Seni herhangi birini sevmeye hazır olduğum kadar seviyorum," dedim. Ki doğrudu. O noktada herhangi birine karşı savunmasız kalmak istemiyordum. Çok küçük yaşta, çok fazla savunmasız hissetmişim. Artık bunu yapmak istemiyordum.

O gece Wyatt yattıktan sonra uyuyamadım. Sonra üzerinde çalıştığı şu şarkının bulunduğu kâğıt parçasını gördüm, benimle ilgili olduğu çok açıktı. Kızıl kafalı birine dair bir şeyler söylüyor ve sürekli taktığım şu halka küpelerden bahsediyordu.

Sonra benim kocaman bir kalbim olduğu ama içinde hiç sevgi bulunmadığıyla ilgili şu nakarat vardı. Sözcüklere öylece bakıp, *Bu doğru değil*, diye düşündüm. Beni hiç anlamamıştı. Ben de bir süre düşündükten sonra bir kâğıt kalem aldım. Bir şeyler yazdım.

Wyatt uyandığında ona, "Nakaratin şöyle olmalı; 'Büyük göz-

ler, büyük ruh/büyük kalp, sıfır kontrol/oysa vermesi gereken yalnızca ufacak bir sevgi,” dedim.

Wyatt eline bir kalem kâğıt alıp, “Şunu bir daha söylesene,” dedi.

Ben de, “Sadece bir örnekti. Kendi lanet şarkını kendin yaz,” dedim.

SIMONE: “Ufacak Sevgi” Breeze’in en müthiş hitiydi. Wyatt bütün şarkıyı kendi yazmış gibi davrandı.

WYATT STONE (*solist, Breeze*): Bana bunu neden soruyorsun? Köprünün altından çok sular aktı. Hatırlayan kim kaldı ki?

DAISY: Olay kalıplaşmaya başlamıştı. Bir keresinde Barney’s Beanery’de adamın biriyle –şu yazar-yönetmenle– kahvaltı ediyordum. O zamanlar kahvaltıda hep şampanya içerdim. Ama bir yandan da yeterince uyumadığım için sabahları yorgun olurdum. O yüzden kahveye de ihtiyacım vardı. Ama tabii ki *sadece* kahve ısmarlayamazdım çünkü kullandığım haplar yüzünden fazla coşkulu olurdum. *Sadece* şampanya da söyleyemezdim çünkü beni uyuturdu. Sorunu anlıyorsunuzdur. Ben de şampanyayla kahveyi beraber söyledim. Garsonların beni tanıdığı yerlerde buna Aşağı Yukarı derdim. Beni yükseltecek bir şey ve beni indirecek bir şey. İşte bu herif, bunun muhteşem olduğunu düşündü. “Günün birinde bunu bir yerde kullanacağım,” dedi. Bir peçetenin üzerine yazıp arka cebine koydu. Kendi kendime, *Bunu günün birinde benim bir yerde kullanmayacağımı sana düşündüren ne?* diye düşündüm. Ama elbette bir sonraki filmde vardı.

O zamanlar öyleydi. Benim ancak büyük bir adamın büyük bir fikrine ilham olmam gerekiyordu.

Eh, siktirsinler.

İşte bu yüzden kendim yazmaya başladım.

SIMONE: Onu yeteneğiyle kendisi için bir şeyler yapmaya teşvik eden sadece bendim. Geri kalan herkes onun yaptıklarından *kendilerine* bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

DAISY: Başka birinin ilham perisi olmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Ben bir ilham perisi değilim.

Ben bir insanım.

Siktiđimin hikâyesinin sonu.

THE SIX'İN YÜKSELİŞİ

1966-1972

The Six, Pittsburgh, Pensilvanya'da Dunne Brothers isimli bir blues-rock grubu olarak altmışların ortasında kuruldu. Billy ve Graham Dunne, babaları William Dunne Sr.'ın 1954'te onları terk edişinin ardından tek başına kalan Marlene Dunne tarafından yetiştirildi.

BILLY DUNNE (*solist, The Six*): Babam gittiğinde yedi yaşındaydım, Graham ise beş. Babamın bize Georgia'ya taşınacağını söyleyiş, ilk anılarımdan biridir. Ben de seninle gelebilir miyim? diye sordum ve hayır dedi.

Ama eski Silverston gitarını geride bıraktı ve Graham'la ben onu kimin çalacağı konusunda kavga edip dururduk. O şeyi çalmak dışında bir şey yaptığımız yoktu. Kimse bize öğretmedi, kendi kendimize öğrendik.

Biraz daha büyüdüğümde, bazen okuldan sonra geç saatlere kadar kalır ve koro odasındaki piyanonun başında oyalanırdım.

Nihayetinde, on beşimde falandım, annem para biriktirip Graham'la bana Noel için eski bir Strat aldı. Graham onu istedi, ben de bıraktım alsın. Silverstone bende kaldı.

GRAHAM DUNNE (*baş gitarist, The Six*): Billy'nin de benim de gitarımız olunca birlikte yeni şarkılar yazmaya başladık. Aslında Silverstone'u istiyordum ama Billy için daha önemli olduğunu görabiliyordum. O yüzden Strat'ı aldım.

BILLY: Her şey oradan çıktı.

GRAHAM: Billy şarkı yazmaya, şarkı sözlerine cidden çok düşkündü. Sürekli Bob Dylan'dan bahsedip duruyordu. Ben daha çok Roy Orbison tarzı bir adamdım. Bence ikimizin de gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu – Beatles olmak istiyorduk. Ama herkes Beatles olmak istiyordu zaten. Önce Beatles olmak isterdin, sonra da Stones olmak isterdin.

BILLY: Benim için Dylan ve Lennon vardı. *Freewheeling' Bob Dylan* ve *Hard Day's Night*. Bunlar... Ben... Bu adamlar benim yol göstericimdi.

1967'de kardeşler ilk gençliklerini yaşarken, davulcu Warren Rhodes, basçı Pete Loving ve ritim gitarist Chuck Williams'ı gruba aldılar.

WARREN RHODES (*davulcu, The Six*): Bir davulcunun bir gruba ihtiyacı vardır. Solist ya da gitarist olmaya benzemez – kendi başına öylece çalamazsın. Hiçbir kız, "Ah, Warren, bana *Hey Joe*'nun davullarını çalsana," demiyordu.

Ve ben orada olmak istiyordum, dostum. The Who, the Kinks, the Yardbirds falan dinliyordum. Keith Moon, Ringo ve Mitch Mitchell olmak istiyordum.

BILLY: Warren'ı ilk andan beri sevdim. Pete'i almak da kolay oldu. Bizim okula gidiyor, balomuzda çalan lise grubunda bas çalıyordu. Grup dağıldığında, "Pete, gel bize katıl," dedim. Hemen her konuda cidden rahattı; sadece ortalığı sallamak istiyordu.

Bir de Chuck vardı. Chuck bizden birkaç yaş büyüktü, birkaç kasaba öteden geliyordu. Ama Pete onu tanıdığından ona kefil oldu. Chuck tam bir yakışıklıydı – köşeli bir çene, sarı saçlar falan. Onunla bir deneme yaptım ve ritim gitarda benden iyi olduğu ortaya çıktı.

Ben hep önde olmak istemiştım ve artık beş kişilik bir grup olduğumuzdan bunu yapabiliyordum.

GRAHAM: Acayip bir hızla çok daha iyi duruma geldik. Yani, tek yaptığımız şey çalışmaktı.

WARREN: Her gün. Uyanıp bagetlerimi alır, Billy'yle Graham'ın garajına giderdim. O gece yatağa girdiğimde başparmaklarım kanıyorsa iyi bir gün geçirmişiz demektir.

GRAHAM: Yani başka ne yapacaktık ki zaten? Billy dışında hiçbirimizin kız arkadaşı yoktu. Bütün kızlar Billy'yle çıkmak istiyordu. Ve yemin ederim, Billy resmen her hafta başka bir kıza âşık oluyordu. Kendini bildi bileli öyleydi zaten.

İlkokula giderken ikinci sınıf öğretmenine çıkma teklif etmişti. Annem onun kız delisi hâlde doğduğunu söylerdi. Bunun, onun sonunu getireceğine dair şaka yapardı.

WARREN: Ev partilerinde ve ara sıra da barın tekinde çaldık. Belki altı ay falan sürdü, belki de biraz daha uzun. Birayla ödeme yapıyorlardı. Bu da reşit değilken çok da kötü sayılmazdı.

GRAHAM: Öyle her zaman, *klas* yerlerde diyelim, takılmıyorduk. Bir iki kez bir konuda kavga çıkmıştı ve görsen, çapraz ateş arasında kalabileceğinden korkardın. Bir keresinde ucuz barlardan birinde bir konser veriyorduk da ön taraftaki adamın teki bir şeylere yükselmişti. İnsanlara yumruklar savurmaya başladı. Ben kendi işime bakıyor, nakaratı çalıyordum ki adam birden bana doğru gelmeye başladı!

Her şey şimşek hızında gerçekleşti. Baaam! Adam yerdeydi. Billy onu indirmişti.

Billy, biz çocukken de aynı şeyi yapardı. Bir ucuzlukçuya gitmiştim ve çocuğun biri bir avuç bozukluk için bana saldırmaya kalkmıştı. Billy bize doğru koşup çocuğu yere sermişti.

WARREN: O zamanlar, Billy seni duyabilecek bir yerdeyse Graham'la ilgili hiçbir bok konuşmaman gerektiğini bilirdin. Var ya, Graham ilk başladığımızda o kadar da iyi değildi. Bir keresinde Pete'le birlikte Billy'ye, "Belki de Graham'ın yerine birini düşünsek iyi olur," dediğimizi hatırlıyorum. Billy, "Bunu bir kez daha söyler-seniz, Graham ve ben sizin yerinize birilerini düşünürüz," dedi. [Gülüyor] Cidden, çok havalıydı bence. *Tamam, ben karışmayayım o hâlde,* diye düşünmüştüm. Billy ve Graham'ın grubu kendilerine ait görmesi beni bozmuyordu. Kendimi kiralık davulcu gibi düşünmeyi seviyordum. Ben sadece iyi bir grupta çalarak iyi zaman geçirmeye çalışıyordum.

GRAHAM: Kasabadaki kimi insanların bizi tanıyacağı kadar iyi çalmaya başladık. Billy de şu solistlik olayına yeni yeni alışıyordu. Bir tarzı vardı, biliyor musun? Hepimizin vardı. Saçlarımızı kesmeyi bırakmıştık.

BILLY: Ben her yerde giderken kot giyiyordum, aşırı büyük kemer tokalarım vardı.

WARREN: Graham ve Pete şu dar tişörtlerden giymeye başlamışlardı. Onlara, "Meme uçlarınızı görebiliyorum," desem de bunun havalı olduğunu düşünüyorlardı.

BILLY: Bir düğün işi almıştık. Büyük olaydı. Düğün demek, ne bileyim, en az yüz kişi tarafından dinleneceğiz demektir. Sanırım on dokuz yaşındaydım.

Gelinle damada en iyi şarkımızla bir deneme gösterisi yaptık. Benim yazdığım, ağır, samimi bir şarkıydı, "Nevermore." Onu düşünmek bile utanç duymama neden oluyor. Cidden. Catonsville Nine ve öyle şeyler hakkında yazıyordum. Dylan olduğumu sanıyordum. Ama işi aldık.

Düğün programının yarısında falan ellilerindeki bir adamın yirmilerindeki bir kızla dans ettiğini gördüm ve *Bu herif ne kadar iğrenç göründüğünün farkında mı acaba?* diye düşündüm.

Sonra adamın babam olduğunu fark ettim.

GRAHAM: Babamız hemen hemen bizim yaşlarımızdaki genç bir kızla birlikte oradaydı. Sanırım ben onu Billy'den önce fark ettim. Annemin yatağının altındaki bir ayakkabı kutusunda sakladığı fotoğraflardan tanımıştım onu.

BILLY: Bir an inanamadım. O sırada babam gideli on yıl falan olmuştu. Ve Georgiá'da olması gerekiyordu. O pislik, oğullarının sahnede olduğuna dair bir fikri bile olmadan dans pistinin tam ortasında dikiliyordu. Bizi görene kadar epey bir zaman geçti, bizi tanımadı bile. Ne yüzümüzü ne sesimizi, hiçbir şeyimizi.

Çalmayı bitirdiğimizde onun dans pistinden uzaklaşmasını izledim. Bize pek bakmadı. Yani tam karşında durdukları hâlde kendi oğullarını tanımamak için ne cins bir sosyopat olman lazım? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Benim tecrübeme göre, biyoloji devreye girer. O çocukla karşılaşır ve senin olduğunu anlar, o çocuğu seversin. Böyle olur.

GRAHAM: Billy düğündeki birkaç kişiye onunla alakalı sorular sordu. Babamızın birkaç kasaba ötede yaşadığı ortaya çıktı. Gelinin ailesiyle mi ne arkadaşmış. Billy öfkeden kudurmuştu. "Bizi tanımadı bile," deyip duruyordu. Bense hep muhtemelen bizi tanıdığını ama ne diyeceğini bilemediğini düşündüm.

BILLY: Kendi baban bile seni selam verecek kadar önemsemeyince insanın canı sıkılıyor. Öyle kendine acıma falan gibi bir şeydi demiyorum. Orada oturmuş, "Beni neden sevmiyor?" diye sorduğum yoktu. Daha çok... *Eh, tamam, dünya bu kadar karanlık bir yer. Bazı babalar oğullarını sevmez, gibi bir şeydi.*

Nasıl biri olmamak gerektiğine dair bir dersti, o kadarını söyleyebilirim.

GRAHAM: Sarhoş pisliğin teki gibi görünüyordu. Ondan kurtulmamız iyi olmuştu.

BILLY: Düğün sona erdikten ve herkes toparlandıktan sonra birayı biraz fazla kaçırdık... Sonra otelin barında kokteyl garsonu olarak çalışan şu kadını gördüm. [*Gülümsüyor*] Muhteşem bir kız. Cidden uzun, beline kadar inen kahverengi saçlar ve kocaman, kahverengi gözler. Kahverengi gözlere biterim. Üzerinde kısa, mavi bir elbise olduğunu hatırlıyorum. Kısa boyluydu. Bu da hoşuma gitmişti.

Minibüse giderken otel lobisinin ortasında öylece dikildim. O da bardaki bir müşterinin kalkmasını bekliyordu. Ona şöyle bir bakınca bile kimseye eyvallahı olmadığını anlardın.

CAMILA DUNNE (*Billy Dunne'in karısı*): Aman Tanrım, yakışıklı mıydı... İnce ama yine de kaslı ki ezelden beri tipim budur. Bir de şu gürlü kirpikleri vardı. Ve çokça özgüveni. Gerçekten de kocaman bir gülümsemesi. Onu lobide gördüğümde, *Neden böyle bir adamla tanışamıyorum?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

BILLY: O barda ona doğru yürürken bir elimde amfi, diğerinde de gitar vardı. "Hanımefendi? Numaranızı alabilir miyim, lütfen?" dedim.

Kasanın başında duruyordu. Bir eli kalçasındaydı. Bana güldü ve yan yan süzdü. Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum ama, "Ya tipim değilsen?" gibi bir şeydi.

Bara doğru eğilip, "Adım Billy Dunne. Dunne Brothers'ın solistiyim. Eğer bana numaranı verirsen senin için bir şarkı yazarım," dedim.

Bu onu etkiledi. Her kadını etkilemez. Ama genelde iyi olanları yakalar.

CAMILA: Eve gittim ve anneme biriyle tanıştığımı söyledim. “Hoş çocuk mu?” diye sordu.

Ben de, “Onu bilmiyorum,” dedim. [*Gülüyor*] Hoşluk benim için genelde pek bir şey ifade etmemiştir.